

marked. Jeg har et Par Gange for dette høje Ting haft Lejlighed til at pege paa den særegne Stilling, som netop Danmark takket være sin Mangel paa Raastoffer indtager som typisk Forædlingsland. Jeg vil paa dette Sted da kun henvise til disse Udtalelser og blot fremhæve som Kvintessensen deraf, at næsten hele vor Produktion og da i alt Fald langt den overvejende Del af Haandværk og Industri arbejder under den bestemte Fortjenstmargen, som betinges paa den ene Side af de Priser, vi betaler Udlandet for Raastoffer, Hjelpe-midler o. s. v., og paa den anden Side af den Pris, vi selv opnaar enten i Ind- eller Udlandet for den færdige Vare. Netop gennem den Fortrustning af Udlandets økonomiske Liv, som den højtærede Finansminister pegede paa — jeg vil nu hellere kalde det en Syndikering —, har Udlandet det nu mere end nogen Sinde i sin Haand at indsnævre denne Margin og altsaa gøre vor Fortjeneste og dermed vor Konkurrenceevne, vor Eksistens som Produktionsland umulig. Det opnaas ved maaltbevidst Prispolitik, der simpelt hen fordyrer vore Raastoffer og Hjelpe-midler — naar man ikke netop tager dem i Betydningen af de nævnte Symaskiner — og tvinger Færdigvarepriserne ned, nota bene hvor der er en hjemlig Produktion, thi selvfølgelig har denne Politik som Maal, saa snart den hjemlige Konkurrence er udryddet, at diktere sine Priser saa højt op som overhovedet muligt, som ogsaa selve den højtærede Finansminister har peget paa. Det er Systemet Thyssen, Rockefeller og Stinnes, der regerer Verdensøkonomien i Øjeblikket, og vi, som kæmper for Individets personlige og økonomiske Frihed, vi, som kæmper mod alt, hvad der er overmægtigt og herskeragtigt, vi vil ikke finde nogen bedre Vej til just at give os under Aaget paa disse Faktorer end ved at prisgive vore egne Produktioner, idet vi berøver dem et Værn, som for vort Samfund kun er som en Præmie at betale for ikke betingelsesløst at blive udleveret til Udlandets Forgodtbefindende. Disse Forhold, som maa gøre os saa yderst varsomme og saa yderst nøgterne paa disse Felter, findes derimod saa at sige ikke i Holland, der, om ikke formelt, saa dog reelt har Monopol paa Raastofferne fra sine rige Kolonier og paa samme Maade har et fast Afsætningsmarked derude. De har altsaa hele Produktionsgangen fra A. til Z., hvor vi kun har de sidste ømfindtlige Led. Hos dem er der ingen, der udefra kan gøre Indgreb i deres Hovedindustriens vitale Hele, og det er da selvindlysende, at

et Land som Holland kan klare sig under helt andre økonomiske og dermed handels- og toldpolitiske Forhold end vi.

Tilbage i det danske Toldlovsforslag er der kun en enkelt Ting, som jeg, i øvrigt godt i Traad med disse mere ydre Betragtninger, ønsker at fremhæve. Det er Forslaget's Bestemmelser i § 4, den saakaldte Straffetold-Paragraf. Her hilser jeg med oprigtig Glæde den Forbedring, der er at konstatere fra Loven af 1908. Efter den nye Lov vil vi kunne møde økonomiske Angrebskrige mod os med en Forhøjelse af indtil 75 pCt. af Varens Værdi. Den nu-gældende Lov giver kun Lejlighed til at forhøje Toldsatserne med 40 pCt. og i øvrigt under saadanne Modifikationer, at det ikke undrer mig, at denne Paragraf vist aldrig har haft nogen som helst Betydning. Jeg skal ikke ønske Toldkrige, men som Udviklingen gaar, maa vi være forberedte paa aggressive økonomiske Tendenser, og vi maa da have Vaaben at imødegaa dem med. Jeg kunde derfor ønske, at den ekstraordinære Afgift i § 4 var sat noget højere, f. Eks. til 100 pCt. For visse Varer, som erfaringsmæssigt hyppigst kommer ind i Toldkonflikter, jeg sigter saaledes til hede Vine og lignende, synes jeg nemlig, at 75 pCt. er ganske utilstrækkeligt. § 4 forudsætter imidlertid en handelspolitisk Baggrund, for at man skal være tilfreds med disse Bestemmelser — en handelspolitisk Baggrund, som jeg allerede paakaldte under Finanslovedebatten. Vi kan ikke vedblivende sove paa vore mildest talt visne Mestbegunstigelses-Laurbær. Jeg forstaar det saaledes, at den allerede aargamle Traktatkommission særlig skal tage disse Problemer op. Jeg vil angaaende denne Traktatkommission her kun udtale mit bedste Ønske for dens Overvejelser og Arbejde, men samtidig fastslaa, at Rigsdagen i øvrigt er salig uvidende just herom saavel som om saa mange andre Felter af dansk Udenrigspolitik i Øjeblikket. Skal Rigsdagen vedtage Bestemmelser som § 4's, saa tror jeg, det maa være en Forudsætning, at det Krav, man fra konservativ Side har rejst allerede i Forbindelse med Loven om Udenrigsstyret, nemlig om et særlig udenrigspolitisk Udvalg, snarest opfyldes. Dette Udvalg skulde selvfølgelig ikke blot beskæftige sig med de rent ydrepolitiske Forhold, men ogsaa netop med Ting som Handelstraktater og lignende, hvorved man fik en bedre Bedømmelse og Forstaaelse ind i hele Rigsdagen af vor samlede økonomiske Stilling udadtil og indadtil. Det er dog